

Έτσι, κύρ Μήτρο, μ' άνοιξι—
τραβήξου—μὴ μὲ τυραγνῶς.

“Αν ἔχω τὰ μαλλιά ἀσταχιά,
ροδιά ἂν τὴν ὄψη σὰν ἀβγή,

Κι' ἀλί μου! τί θὰ πεῖ ἡ γιριά
νὰ θε μᾶς νιώσει στὸ στενό;

Μὰ ἄκου ἕνα λόγου... Νά! ἐκεῖπὰ
τρέχα ὡς στὴν ἁγία Φωτεινὴ

Πρὶν ὄχι! ἀγάπες μὴ μιλάς..
Μὰ Μήτρινα ὅμως σὰ μὲ ποῦν,

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

“Ο ἀγωνοθέτης εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ βραβεύῃ ἀπ'
ὅσα μᾶς ἐσταθῆσαν τὸν Ἰούλιο, καὶ νὰ διπλώσῃ τὸ βρα-

Παίρνουμε πρῶτα τὸν Ἰούλιο. Τὸ καλλίτερο αὐτὸ τὸ
μῆνα εἶχανε τὸ ἀκόλουθο, τοῦ Β. Ἄθα.

«Δικαστής. Δὲν ντράπηκες, κοτζάμ ἄντρας, νὰ ρε-
ζιλευτῆς γιὰ δυὸ παλιοδραχμῆς;

Λωποδότης. Αἶ, τί νὰ γίνῃ, κύρ Δικαστή, τὴν
ἔπαθα πῆγα γιὰ πολλά, μὰ τὴν ἔπαθα.

“Ὅστε παίρνει ὁ Β. Ἄθας τὰ δέκα φράγκα τοῦ Ἰου-
νίου.

Ἄπο τᾶλλα τοῦ Ἰουνίου, διαλέγουμε τὸ ἀκόλουθο,
ποῦ κάπως ἔρχεται δεύτερο.

«Ἐξαιτίας τοῦ Κλήδωνα

Τραγουδοῦσε τὸ Δύγγο τὸ λεβέντη, κ' εἶταν ἐκεῖ ποῦ
ἡ μικρότερη, ἡ ὁμορφότερη παπαδοπούλα κερνώνας τον

—Δὲν παντρεύουμαι γιὰτὶ στὸν Κλήδωνα μοῦπесе ἕνα
τραγοῦδι ποῦ μοῦ λέει:

Μελαχρινὸ μου πρόσωπο καὶ μαυρομουστακάτο,

Τὸ ταῖρι ποῦ δὲ βρῆκεται στὸν οὐρανὸ ἀποκάτω.»

Τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμα αὐτῆς τῆς νοστιμιᾶς εἶναι ἡ
σκοτινάδα τῆς ποῖδ' φίλος τοῦ υἱοῦ καὶ ποικανὸ φίλος

Ἐρχόμαστε στὸν Ἰούλιο.

“Ο «Ἕμνος τοῦ ρουσφετιῶ», τοῦ «Παυσανία», ἂν καὶ
πελιώνει κάπως ἄχαμνά, εἶναι δίχως ἕλλο ὁ καλλίτερος

καπὸ τοῦ εἶναι ποῦ εἶναι παρφοδία, κ' ἡ παρφοδία εἶναι εὐ-
κολὴ νοστιμιὰ, σὲ βῆρος μεγάλου καλλιτεχνικοῦ ἔργου.

Ἄριστε ὁ ὕμνος.

Σὲ γνωρίζω ἀπ' ὅσα βάνεις
Σκάνταλα στὸ Ἰπσοργεῖο,

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν πάψη
Κι' ἀπὸ τὸ διορισμό,

Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένο
τῶν Ρωμιῶν πολιτικῶ,

Δεύτερο ἔρχεται αὐτὸ τὸ μῆνα τὸ ἀκόλουθο.

Δάσκαλος. Τί θὰ πῆ, παιδί μου, βῆκος;

Μαθητής. Ρακί.

Δάσκ. Νὰ χαθῆς, χμμένα! (Ρωτάει ἕναν ἄλλον)

Δάσκ. Ὅχι! Ποῦ τὴν βρῆκες αὐτὴ τὴν πρόστυχη

Ἄσπ. Ἐλπίζουμε ὅμως νάχουμε καὶ μερικὰ Ἐπιγράμματα,

Ο ΔΙΓΩΝΟΘΕΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια)

Η ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΡΑ

Κοίτη ἀπὸ βράχους μεγάλους, ποῦ μέσα περνοῖε ὁ
Φεῖδαρης, ποῦ σὰν φίδι σέρνει τὰ νερά του δεξιά κι ἀρι-

Ἐκεῖ ἐπάνω στὸν βράχο τὸν ἀπάτητο, ποῦ τὸν
στολίζουν ἀγρια πρινάρια, ἔφευγε ὁ τρομαγμένος κόσμος

ΣΥΓΚΟΝΕΣ ΚΑὶ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΑ.

Σὰν βόλια ἀπηχοῦν τὰ λόγια τοῦ Ρουμελιώτη ποῦ
συγκόπτει δεκαπέντε φορὲς μέσα σ'εἴ πέντε λέξεις ποῦ θὰ

Καὶ καμμιά φορὰ τὰ χάνεις μπρὸς σ'τὸ μεγάλο κακὸ
ποῦ παθαίνει ἡ λέξη, ἀπ' οὐ ἔνοεῖται, συνέληθης πρῶτα

Ἰδί, λθία, τφεκ, σπτι, κῆνς βῆνς, ἀκούεις κάθε
ῶρα.

Φαντάσου νὰ παρασημοφορηθῆς ἀπὸ κανένα μὲ τὴν
λέξι κτάβ (κουτάβι). Εἶναι πρῶτης δυνάμεως κοπάνι-

Μὴ γελαστῆς καὶ βωτῆσης πόσες ὥρες θέλεις νὰ
φτάσης. Ἐξ ὧρῶν διάστημα θὰ σοῦ τὸ εἰποῦν δύο. Καὶ

—Παραπερούλια, ψίχα μπρὸς σὰν ἀκαπετιδῆς, σε-

κεῖλιας, φάνεαν ὁ καντοραχοῦλες ποῦ θὰ βγῆς ντρίτα,
καταμεσῆς πέρα σ'τοῦν κεθράκι, ἀλλουκοντὰ ἀλλου-

ΓΡΑΜΜΕΣ

Στὴ βῆχη φέρουν οἱ γυναῖκες ἐδῶ ὄχι μόνον τὰ
φορτία ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ τους δεμένα ἢ μόνᾳ ἢ μὲ

Μὲ μοναδικὴ εὐκολία δένουν τὸ κάθε τι καὶ τὸ στη-
ρίζουν ἐπάνω τους. Τὸ ἐναντίον σ'τὸ Ἐπρόμερο. Ἐκεῖ

Τὰ μακρὰ καὶ χωρὶς μακνίκια σγκούνια βοτθοῦν
νὰ δειχνηται ὠραιο τὸ ἀνάστημα. Τὰ καθημερινὰ ρού-

Μέσα σ'τὴ μ. π. α. κ. ἔ. λ. α. τους οἱ βοσκοπού-
λες μὲ τὰ σγκουναῖα τους πᾶχουν κεντιδία κόκκινα

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΛΠΕΙΣ

Φηλὰ σ'τὴν ὄρεινὴ Ἰπάτη καὶ δεξιά ποῦ εἶναι ἕνας
κῶνος βουνοῦ γεμάτος ἔλατα καὶ σ'τὴν κορφὴ του μιά

ΝΤΟΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΝΤΡΙΤΣΑ

Μέσα σ'τὴ σκηνὴ αὐτῆ, χωρὶς νὰ φαίνονται ἂν
δὲν πλησιάσῃ κανεὶς, εἶναι ὁ Ντούνος καὶ Μουντρίτσα!

Ἄπο τὸν Ντούνος μιά ἀπὸ τὶς μεγαλοπρεπέστερες φά-
ραγκες ποῦ ἀφῆνον τὰ βουνα γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ μέ-

Καὶ ἡ Μουντρίτσα, μιά κοιλιάδα πατρώδης, σιωπηλὴ
καὶ ἀγρια, ποῦ μέσα της βόσκουν βωδία ἀργακίνητα καὶ

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Ἄ μ. π. ε. λ. ε. Τέλειωσα μιά ὥρα! Τραγωδία, καλύ-
τερη ἀπὸ τὴν ἄλλη ποῦ σοῦ διάβασα. Ἐλα νὰ σοῦ τὴ δια-

Ἰαθὸς (ποῦ θυμᾶται τὴν ἄλλη.) Μὰ τί τώρα, με-
ταξὺ μας, εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὴ διαβάσεις; Ἐσὺ τὸ λές